

O lidech kolem nás

Říká se, že ti, kdož mají ve vínku svých vlastností obětavost, jsou lidé skromní, a příliš o nich nevíme. Víme však, že proti minulosti máme výhodu. Když se totiž o nich dozvíme, máme možnost říci o nich široké veřejnosti. A také jim poděkovat. Když se totiž v naší republice zrodila myšlenka o udílení symbolického Křesadla za cenné humánní skutky, podařilo se tak postupně objevit řadu takových doposud neznámých jedinců. Tato postupně se rozvíjející akce měla v Karlovarském kraji první křest v roce 2006 a od tohoto data se stala každoroční tradicí. A pro Sokolov je bezesporu ctí, že i letos mezi vybranými k této poctě zaznělo jméno, které je spojeno s naším městem.

Když se o udělení tohoto uznání jeho sokolovská adresátka dozvěděla, reagovala příznačně. Proč zrovna já? Jsou jiní, co přece dělají mnohem víc...? Jenže i v tom je ono krásné člověčenství, které se v jejím případě konkretizovalo do mnohaleté nezištné pomoci nemocné sousedce. Což při současných mezilidských vztazích (myšleno všeobecně) není vždy jevem samozřejmým. A tak ne každý, kdo se nepřízní osudu dostane do svízelné situace, má štěstí. Na člověka, který se sám z vnitřního přesvědčení rozhodne, že tíhu omezené soběstačnosti pomůže zmírnit. Jména těch potřebných často vyžadují anonymitu. S tím souhlasím. Mohu proto jen všeobecněji dodat, že dotyčná paní má velice vážné zdravotní obtíže, takže od určitého času je závislá na pomoci jiných. Tu však postrádá od svých nejbližších. Bylo tedy třeba převzít péči o ni, ještě pokud bydlela doma. Ale zdravotní stav nemocné paní se časem zhoršil natolik, že bylo třeba ji umístit do nemocnice. Tady leží už osm měsíců. A její budoucností bude umístění v zařízení pro dlouhodobě nemocné. Hořká realita, se kterou se musela smířit. Proto jsou její dlouhé dny v nemocnici dnes zhmotněné do trpělivého pohledu ke dveřím. Kdy se zase objeví člověk, který se na ni dokáže usmát, pohladí ji, povzbudí laskavým slovem, potěší maličkostí. To vše je svou podstatou darem velkým. Tvoří totiž i ve smutném osudu onu jiskřičku naděje. Dvakrát týdně se totiž čekání naplňuje. Pro onu nemocnou a osamělou paní se stalo povzbudivým poznáním, že její opuštěnost přece jen není absolutní. A to vše jí se skromnou samozřejmostí dokázal vytvořit člověk, jemuž plným právem náleží ono letošní vysoké ocenění. Dovoluji si připsat, že se jmenuje **Renata Macháčková**.

PhDr. Helena Kavková